

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 4. Del : 1856-82

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "4. Del : 1856-82", i Heiberg, Johanne Luise: *4. Del : 1856-82*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr07val-shoot-idm139968711757440/facsimile.pdf> (tilgået 21. januar 2022)

Anvendt udgave: 4. Del : 1856-82

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

droge vi ind i en dejlig Bolig, „Bellevue“ kaldet, hvorfra vi havde en henrivende Udsigt over en stor Slette, hvor Heiberg ret kunde benytte sine store Kikkerter saa vel til at betragte Jorden med alle dens Gjenstande som Himlen, naar den om Aftenen glimrede af de utallige Kløder, hvis Bevægelse han ogsaa her videnskabeligt studerede.

Maaske som ingensinde før beundrede jeg Heibergs stille, overlegne Ra, hans opmuntrende Omgang og hans endnu ungdommelige Sind til at gløde sig over Alt, hvad der var saadt og skjunt, naagst de ubillige Forfølgelser i Pressen fortsattes i Hjemmet og sønede til ham i Marienbad.

Vi gjorde en Del Bekjendtskaber i Marienbad, mærkelige, interessante, men ogsaa comiske. Nogle fornemme, litteraire Damer havde kastet deres Kjerlighed paa mig uden at kjende det Mindste til min Stilling eller mit tidligere Liv. Jeg var i denne Sommer stærkt optaget af Læsningen af Goethes og Fru v. Steins Brevveksling. Jeg levede i Tsakorne Dag og Nat med disse to Personligheder og havde den største Medlidenhed med Fru v. Steins Skjæbne lige overfor hendes glimrende Elsker, der efter tretten Aars lidenskabelige Kjerlighed ved Tilbagekomsten fra sin Reise i Italien til Weimar viste den stakkels, af sin Lidenskab forvildede Kvinde Kulde og Glensel, medens hun endnu sad iade med det fulde Hjertes Varme, der udgjorde og udfyldte hendes hele Tilværelse. Hvor blev jeg ikke bedrøvet over denne Goethe, jeg selv i saa mange Aar gjennem hans Værker havde elsket saa høit, da den stakkels, forladte Kvinde skriftligt klager til ham over hans Kulde og kun faar til Svar, at hun er exalteret, og at denne Exaltation vist kommer af „at — hun drikker for megen Caffé“. — Hvor var det dog umuligt, at hun havde Hjerte til at nedskrive disse Ord! Havde han da rent glemt sine egne Følelsers Hoidepunkt, glemt Kampen og Smerten, forinden han overgav sig til ham og hans Lidenskabelighed? Kunde da en Goethe ikke forstaa, at en ardel Kvinde, der overvindes og overgives til Anger, til Selvbedrøvelse, da hun har Et, der kan holde hende opreist i sine egne Øine, det, at denne Kjerlighed er bygget paa saa faste Piller, at den umuligt kan ophøre før med Døden? Kunde en Goethe ikke forstaa, at med Ophæret af denne Kjerlighed, der havde krævet saa store Samvittigheds ofre, blev Intet tilbage for denne Kvinde uden Et, det Forferdeligste: Selvføragt? Det lod virkelig ikke til, at hun forstod det. Jeg tilstaar, at lige saa lidt som jeg nogensinde før havde kunnet begribe, at det ene Menneske kan støde en Dolk i Brystet paa det andet, lige saa vist forstod jeg nu, at Dolken ovenpaa et saadant Svar kunde blive draget i Øielikkets Harm og Foragt.

Da jeg nu en Dag paa Promenaden udtalte min Sorg over Goethes i dette Forhold og min Medfølelse for den arme, forvildede Fru v. Stein til en af de litteraire Damer fra Berlin, udbød hun: „Nei, Deres Medlidenhed med